

до 4 и отъ 7 до 10 лѣтъ, а зимъ отъ 3 до 7 и отъ 9 до 12, ако бѣдѣ строгъ къмъ ученицитѣ си (пъкъ азъ естествено съмъ благъ и поучителенъ), ако не дамъ никаква причина на селянитѣ за злословие, а повече за похвала и да ме обичатъ ученицитѣ ми, тогива знамъ, че ще прѣкарамъ добрѣ. Инакъ не трѣбва да чакамъ нѣщо добро. Ето, приятелю, моето вѣрую и моя при нпипъ Дай бже да излѣзе на добро! Съ Богомъ и добро виждане.

Твой искренъ до смъртъ приятель:
Савва Хаджи Илиевъ Евкарпидисъ.

Цариградъ 22 Юния 1842 г.

Днесъ вече се готви заедно съ Матея Хаджи Петровъ за сутрѣ вечеръ, когато парахода трѣгва отъ Босфора, часа по 4 алафранга за Варна, дѣто ще стигнемъ сутрѣ рано и отъ тамъ ще трѣгнемъ съ серемъ за Шуменъ, а отъ тамъ прѣзъ Прѣславъ (Ески-Стамболъ, именуемъ), прѣзъ Върбица за Котель, моето бѣдѣще жилище за три години, дѣто отивамъ за три-класното имъ училище класенъ учителъ наследникъ на покойния даскалъ Райна, който е прѣдавалъ тамъ Емлинската по тогавашната въ Котель программа.

Варна 23 Юния 1842 г.

Минжлата нощъ доста съ страхъ прѣкарахми въ морето, защото имаше голѣма фуртуна, пъкъ ний бѣхми на говертата, която заливаше морето отъ прѣголѣмитѣ вълни, които, като се видѣхъ отъ далечъ, подобни на високи бапри и гори, мисляше человекъ, че ще залѣятъ парахода заедно съ насъ, а тѣ го издигахъ на високо и минавахъ отъ доло, а тогава ни бѣше най-много страхъ, като пада той на доло, да си оправи пакъ вървежа и тогава се чувахъ жални и страшни